

РЕШЕНИЕ

№ 6115

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20211110170251 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на ищеца Д. Т. Б. срещу ответника Прокуратурата на Република България, с която е предявен иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1500,00 лева (като частичен иск за сумата от 6000,00 лева), представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат на проявено бездействие за отмяна на взетата на ищеца мярка за неотклонение „подписка“, за периода от 15.08.2019 г. до 27.07.2021 г., което довело до ограничаване на свободното му придвижване и избор на местопребиваване.

В исковата молба се твърди, че с постановление от 22.04.2019 г. по сл.д. № 77/2018 г. по описа на ОСЛО – Окръжна прокуратура – гр. Стара Загора по пр.пр. № 3086/2017 г. по описа на ТО-Казанлък при Районна прокуратура – Стара Загора на ищеца било предявено обвинение по чл. 316 от НК и му била взета мярка за неотклонение „подписка“. Поддържа, че прокурорът е внесъл постановление за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, като с Решение № 260035/28.09.2020 г. по АНД № 938/2019 г. ищецът е освободен от наказателна отговорност и му е наложена глоба в размер на 1500,00 лева. Постановеното решение било обжалвано и с Решение № 260094/30.03.2021 г. по ВАНД № 457/2021 г. на Окръжен съд – гр. Пловдив решението на първоинстанционния съд е било отменено и делото е било върнато на Районна прокуратура – Казанлък за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения. Излагат се доводи, че неправомерно мярката му за неотклонение не е била отменена от прокурора при внасянето на делото с постановление за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, нито от съда в хода на процеса и с крайния съдебен акт. Твърди, че с постановление от 27.07.2021 г. с постановление на Районна прокуратура – гр. Стара Загора взетата мярка за

неотклонение е била отменена. Поради неотменянето на мярката за неотклонение в периода от 15.08.2019 г. до 27.07.2021 г. се твърди ищецът да е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в ограничаване правото на ищеца за свободно придвижване и свободно право на преценка да избере местопребиваване, поради което е бил лишен от възможността да летува заедно със семейството си. Направено е искане за уважаване на исковата претенция и присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който се оспорва исковата претенция като недопустими и неоснователни. Сочи се, че воденото срещу ответника наказателно производство към момента не е приключило с краен съдебен акт. Оспорва се ищецът да е понесъл твърдените неимуществени вреди. Посочва се, че претендираният размер на поисканото обезщетение е завишен. Посочва се липсата на доказателства органите на Прокуратурата да са извършвали спрямо ищеца действия извън правнорегламентираните в хода на наказателното производство. Направено е искане за отхвърляне на исковата претенция и присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание страните, редовно призовани, са били представлявани. На етап устни състезания пълномощниците са преповторили исканията си към съда, включително за разноски.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от Постановление от 27.07.2021 г. на Районна прокуратура – гр. Стара Загора, ТО – Казанлък, на 22.04.2019 г. в рамките на досъдебно производство № 77/2018 г. по описа на ОСЛО в ОП – Стара Загора, пр. ТОК – 3086/2017 г. на Районна прокуратура – гр. Стара Загора, ТО – Казанлък, ищецът е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 316, вр. с чл. 309, ал. 1 от НК и с постановлението му е била взета мярка за неотклонение „подписка“.

По делото е представено постановление от 14.08.2019 г. за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказания, с което е било внесено обвинението срещу ищеца в съда с предложение същият да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а от НК. Видно от протокол от 31.10.2019 г. по АНД № 938 по описа за 2019 г. на Районен съд – Казанлък ход на делото е бил даден по реда на чл. 378, ал. 1 от НПК. По делото не е представен крайния съдебен акт по АНД № 938 по описа за 2019 г. на Районен съд – Казанлък, но е представено въззивното решение, постановено във връзка с проведения инстанционен съдебен контрол. С Решение № 260094/30.03.2021 е било отменено решението по АНД № 938 по описа за 2019 г. на Районен съд – Казанлък, с което Д. Т. Б. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 от НК и делото е върнато на Прокуратурата за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения. В писмените доказателства, представени от ищеца,

за проведното се първоинстанционно и въззивно съдебно производство липсват данни относно мярката за неотклонение на ищеца. С представеното постановление от 27.07.2021 г. районният прокурор е отменил взетата на ищеца мярката, като се е позовал на обстоятелството, че престъплението, за което е привлечен ищецът, не е тежко съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 7 от НК и продължителността □ в досъдебното производство не може да е повече от 8 месеца.

Представено е постановление за прекратяване на наказателно производство от 15.06.2018 г., касаеща досъдебно производство № 284 ЗМ-1128/2017 г. по описа на РУ – Казанлък, пр. вх. № 3086/2017 г. на Районна прокуратура – Казанлък и предхожда предявяването на обвинението на ищеца по досъдебно производство № 77/2018 г. по описа на ОСЛО в ОП – Стара Загора и вземането на процесната мярка за неотклонение.

По делото са представени още като писмени доказателства: постановление за привличане на обвиняем от 21.10.2021 г., разпореждане № 137/14.05.2021 г. по АНД № 474/2021 г. на Районен съд – Казанлък, прокурорски протест от 10.10.2022 г., протокол от 05.10.2022 по АНД № 340 по описа за 2022 г. на Габровски районен съд, определение № 232/07.12.2022 г., постановено по ВЧНД № 252/2022 г. по описа на Окръжен съд – Габрово. Съдът счита за ирелевантно обсъждането им, доколкото същите касаят период след исковия и съдбата на обвинението, а за фактическия състав на предявения иск е неотносимо развитото се след исковия период наказателно производство.

Предвид приетите по-горе фактически положения съдът стигна до следните изводи от правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с осъдителен иск по чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, който обхваща следните елементи: деяние (действие или бездействие), противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и причинената вреда и вина. Основният състав на чл. 45 от ЗЗД е изграден върху общата забрана да не се вреди другиму. Ищецът твърди, че за периода от 15.08.2019 г. до 27.07.2021 г. е бил обвиняем и е бил с взета мярка за неотклонение „подписка“, като поради неоснователното бездействие на органите на Прокуратурата да отменят взетата мярка същата е била изпълнявана през този период, без да е налице законосъобразно основание за това, и вследствие на това ищецът е претърпял неимуществени вреди.

Предвид разпределената доказателствена тежест между страните, за да се уважи иск за деликтна отговорност, на първо място ищецът следва да докаже противоправно действие/бездействие на лице или лица, на които ответникът е възложил извършването на работа. Съдът счита, че ищецът не е провел пълно и главно доказване в тази насока.

За да обоснови претенцията си, ищецът се позовава на твърденията си,

че за периода от 15.08.2019 г. до 27.07.2021 г. не са били налице предпоставките за законосъобразно изпълнение на мярката, а органите на Прокуратурата са бездействали. Ищецът не оспорва незаконосъобразното вземане на мярката.

От представените писмени доказателства, коментирани по-горе, следва да се приеме, че в периода от 15.08.2019 г. до 27.07.2021 г. ищецът е бил обвиняем с повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 от НК. В гл. VII, Раздел II от НПК законодателят е регламентирал видовете мерки за процесуална принуда, включително и мерките за неотклонение, предпоставките за налагането им, съдържанието на всяка мярка, обжалваемостта им и максимално допустимия им срок за налагане.

Съгласно чл. 59, вр. чл. 56 от НПК мярката „подписка“ се взема спрямо лице, привлечено като обвиняем за престъпление от общ характер. В настоящия случай се доказва, че ищецът е бил привлечен именно за такова престъпление – престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 от НПК. Наличието на останалите предпоставки за вземане на мярката – наличието на доказателствата за обосновано предположение, че лицето е извършил престъплението, и цел по чл. 57 от НПК - попречване на обвиняемия да се укрие, да извърши престъпление или да осуети привеждането в изпълнение на влязлата в сила присъда, са в автономната преценка на ръководно-решаващия орган. В този смисъл в негова преценка е и продължаването изпълнението на мярката или отмяната □ поради отпадане на някое от основанията за налагането □. Обстоятелството, че в съда не е внесен обвинителен акт, а постановление за освобождаване от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК, не променя характера на престъплението. Престъплението, за което лицето е привлечено към наказателна отговорност, продължава да е такова от общ характер, за което да е предвидено преследването и повдигането на обвинението да става от държавното обвинение, но редът му за разглеждане от съда е друг – по гл. XXVIII от НПК, при признаване за виновно на лицето, то се води неосъждано и наказанието е регламентираното по чл. 78а от НК. Неоснователно ищецът се позовава на отменената към момента на разглеждане на делото разпоредба на чл. 256 от НПК.

Съгласно принципа, заложен в разпоредбата на чл. 14 от НПК, „съдът, прокурорът и разследващите органи вземат решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона.“. Автономността в преценката се простира и относно решението на ръководно-решаващия орган дали да продължи изпълнението на взетата мярка. В този смисъл неоснователно е твърдението за бездействие на Прокуратурата по отношение на допуснатите нарушения на съдията –докладчик по НАХД № 938/2019 г. В съдебна фаза държавното обвинение е страна в производството и прокурорът няма задължение или правомощия за ревизиране на актовете на съда. Съобразно разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от НПК прокурорът извършва надзор за законосъобразното провеждане на досъдебното производство и за

законността при изпълнение на принудителните мерки, но ръководно-решаващият орган в съдебна фаза си остава съдът. Действайки въз основа на закона и вътрешното си убеждение, прокурорът може само да обжалва акт на съда.

Следва да се отбележи, че за конкретната мярка за неотклонение „подписка“ важат максималните срокове, предвидени в разпоредбите на чл. 234, ал. 8 от НПК, които срокове обаче намират приложно поле само в досъдебното производство. В този смисъл, проведеният инстанционен контрол и в частност – постановеният съдебен резултат за връщане на делото на прокурора с решение № 260094/30.03.2021 г., постановено по ВАНД № 457 по описа за 2021 г. на Окръжен съд - Пловдив, не рефлектират върху изпълнението на мярката. Наказателното производство е продължило да е висящо, а съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 2 от НПК при постановяване на постановление за прекратяване на наказателното производство прокурорът следва да отмени и наложените на обвиняемия мерки за процесуална принуда. По делото не се доказва продължаване изпълнение на мярката над 8-месечния законоустановен срок по чл. 234, ал. 8 от НПК в интервала от вземането □ до внасяне на постановлението по чл. 78а от НК в съда или от връщане на делото на прокурора до отмяна на мярката.

Предвид изложеното, съдът счита, че не се доказана един от кумулативно дадените елементи на фактическия състав за ангажиране на отговорност по чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, а именно – противоправно поведение, и искът за обезщетение подлежи на отхвърляне като неоснователен и недоказан. Съдът счита за безпредметно да обсъжда останалите елементи от фактическия състав и събраните гласни доказателства по делото, касаещи твърдението за неимуществени вреди, доколкото за уважаване на исковата претенция е необходимо наличието на всички елементи от състава.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответника се дължат разноски. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, което предвид фактическата и правна сложност на делото следва да бъде определено в минимален размер от 100,00 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Т. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Х.“ № 4, ет. 2, ап. 9, иск по чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2, за заплащане на сумата в размер на 1500,00 лева (като частичен иск за сумата от 6000,00 лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от проявено бездействие за отмяна на мярка за неотклонение „подписка“, за периода от 15.08.2019 г. до 27.07.2021 г., което е довело до ограничаване на свободното му придвижване и избор на

местопребиваване, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Д. Т. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Х.“ № 4, ет. 2, ап. 9, да заплати на Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 100,00 лева, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното исково производство.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____